

Lăstarul vremii țipă...

Rolea Nicolae

Lăstarul vremii țipă sub sabia luminii,
Geru-și rupe șira pe sârmă la uscat,
Forcepsul extrage din pântecul genunii
Un lac de întuneric cu gust de cer sărat.

Prin venele ivite un munte-și distilează
Un abur ca o vrajă țâșnită dintre stânci,
Coboară-n zbor înaltul și iute desărează
Tot cerul enigmatic cu ochii lui adânci.

De peste miazănoapte vine o ploaie lină
Și cad meteoriții în palmele de lut.
Încorsetate-n vrajă, prin valuri de lumină,
Grăunțele de viață să vină, au început.

O mână nevăzută dansa țâșnind din ape.
Își puse Universul la ceasul lui mustăți.
Se îndreptară Polii când vrură să se-adape
Cu pașii de lumină spre-opusele cetăți.

Brusc, pică în uitare bin-bang-ul creator.
Se cațără din mugur un verde aromat
Și fluviul de milenii porni de la izvor
Cum de la mamă pleacă feciorul însurat.

Miroase-a smirnă-n pântec, stelarii maci apar,
E prima primăvară care-a venit pe-aici
Și-o tandră paparudă urcată-ntr-un lăstar
I-apleacă fruntea verde spre casa de furnici.

Secundele în hoardă se cățarau prin spațiu
Și-un fulger enigmatic din primul bici trosni
Plămânul nemuririi sorbi cu-adânc nesațiu
Din roata luminoasă ce-n boltă se ivi.

Ascute-ncet albina un ac de-nțepătură
Și stupul și-l așează pe ramuri de idei.
Din staulul de nouri porni cu hamu-n gură
O lună năvălășă cu trupul de scânteii.

Se limpezește zărea, sălbatecul se-așează
Și vesel suflă vântu-n stâncoase guri de nai,
Natura-i rânduiește și toate stau de strajă...

Să-i facă, metafizic, lui Dumnezeu un ceai.

Și mi-a zidit destinul așa cum se cuvine
Un curcubeu tomnatic ce râde după ploi...
Dar, unde-mi ești, iubito, ca sufletul din mine
Să-l luminezi de-a pururi cu ochii tăi vioi?